

steren, saa havde de hans fulde Billigelse. Jeg skal ikke bebrejde nogen, tværtimod, om jeg just ikke ønsker det, saa har jeg i alt Fald ikke det mindste imod, saa ofte det behager Krigsministerens Officerer, at de rejse ud og fortælle os noget om de Ting ude paa Landet, thi vi skulle nok gøre dem det saa broget, at de skulle saa at vide, at vi selv forstaa os noget paa de Ting finansielt og politisk. Det kunde være, at det kunde aabne Øjnene paa en hel Del af dem, der ere sløve endnu og ikke have set klart paa Forholdene. Men jeg er nær ved at tro, at det er gaaet op for Krigsministeren og flere af hans militære Venner, thi de ere ikke saa stærkt paa Hænde nu som for et Par Aar siden. Den Gang var der en Begejstring oppe, som jeg ogsaa vil omtale, for at kunne fare frem, som man har gjort under Rustningsiveren. Ja man gik endog saa vidt, at man fik en Del Kvinder stavlet op, kan jeg gerne sige, til at samle Penge til Kanoner; om de have haft synderlig Fornøjelse deraf, bliver deres Sag. Jeg misbilliger overhovedet i høj Grad, at Kvinderne give sig af med den Slags Ting, det kunne de lade Mændene om. Saa kom Selvbestatningen. Havde vore Rigsdagsmænd i Danmark sagt: Vi bygge Befæstningen, holde den fuldstændig vedlige og bemande den — godt! selv om jeg troede, at det kunde berede os Banskfæligheder, saa vil jeg sige, at der dog var nogen Mening i det; men Herregud, hvad var det hele, det var kun en Draabe i Havet, de skulde hellere aldrig have begyndt paa det, jeg kan ikke se rettere, end at de have spillet fuldstændig Fiasko. Naar de ikke kunde tilvejebringe mere, end de have gjort, og det er blevet nødvendigt at gaa til Statskassen og tage saa store Summer, saa skulde de aldrig have begyndt derpaa. Men det viser, hvor ynkelig den Ting er sat i Scene, og at det giver os andre Mod til at optræde saa meget mere bebrejdende mod Krigsministeren og hans Venner, maa de Herrer kunne forstaa, med de Øjne hvormed vi se paa Sagen. Jeg anser ikke alene disse Penge for fuldstændig spildte, de ere saa uproduktivt anvendte, som de kunne være; de kunne være anvendte paa en heldigere Maade for Landet, end slet er. Men jeg tror virkelig, at det hele tidligere eller tidligere vil blive en Ulykke for Danmark, og at det vil blive noget lignende som Dannevirkestillingen. Det har jeg hørt mere end en dygtig Mand tale om, og jeg frygter i alt Fald for, at disse Profetier ville gaa i Opfyldelse. Dette være nu, som det vil, men jeg for mit Bedkommende vil have mig fra-bedt paa nogen Maade at være med til at

bevilge en eneste Øre til den Slags Formaal. Jeg vil ligesom mine Venner være med til at behandle denne Sag og se, om det ikke kunde lykkes os at blive enige om en Sum, som vi tør forsvare over for Befolkningen, der baade er tilstrækkelig og er alt, hvad vi bør give til Hærvæsenet for en Gang at komme til mere ædrueligt at se paa disse Formaal. Vi maa ikke tro, at vi fremdeles kunne leve af, at Krigsministeren bygger Fæstninger for os; det er en daarlig Kost, man bør tilfaldt af den; der er intet mere uproduktivt end alt Fæstningsvæsen. Til Slutning skal jeg bemærke, at det vilde være heldigt, om de militære kunde komme til at se lidt mere ædrueligt paa Vægfolk og ikke se dem over Hovedet, som om de ingen Forstand have paa noget, men om de kunde blive mere nøgterne og ædruelige i deres Betragtninger. Jeg er sikker paa, at de, vi have forhandlet med her i Tinget i flere Aar, dog ere komne til Erkendelse af, at vi ikke vare saa ganske uvidende, saa at vi nok vare værd at forhandle med om disse Ting, men nu kunne vi jo ikke saa alle Officerer her ind i Tinget. Jeg har hørt en Gang af en Officer, der sad her i flere Aar, og som virkelig blev en medgørlig og dygtig Mand — men derfor maatte han maasse ikke komme her mere — at de kunde maasse have godt af at komme til at gennemgaa denne Skole og saa at vide, at de ikke ere den eneste Klasse, der forstaa sig paa disse Ting, men at vi andre ogsaa forstaa os lidt derpaa. Jeg skal slutte med at tilraade at lade denne Sag gaa til 2den Behandling og tage fat paa at behandle den som enhver anden Sag, idet jeg er ude af Stand til at se, at de Herrer, som bruge en mere radikal Fremgangsmaade, ville kunne gavne Sagen. Dersom de kunde anvise os Midler, saa at jeg kunde se, at der kunde komme lidt godt ud deraf, kunde jeg have lyst til at gaa med dertil. Jeg er lige saa ivrig for at spænde Ben for al den Slags Ting som de Herrer, men jeg tror ikke, at det vil lykkes saa godt, som hvis vi optage en Forhandling om Spørgsmaalet, og hvis vi kunne blive enige derom, opstille en Sum, som vi kunne godkende og forsvare over for Befolkningen. Saaledes ser jeg paa Sagen. Jeg har, som anført, af flere Grunde følt Trang til at gøre disse Bemærkninger og skal dermed slutte.

Bøffen: Jeg har bedt om Ordet for at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra forskellige Sider dels i Gaar og dels i Dag, og jeg vil da først henvende mig til det ærede